

Statečný kluk nikdy nefňuká!

Ve čtvrtek 11. ledna přijel v rámci Prologu GRAND Festivalu smíchu hostovat i pražský soubor **The Tap Tap** s inscenací **NEFŇUKA**. The Tap Tap mohou někteří diváci znát předně jako hudební uskupení, ale zabývají se i divadlem. Jedná se o soubor, ve kterém vystupují herci a zpěváci, kteří mají fyzické postižení. The Tap Tap tak ukazuje, že i když byl k těmto lidem osud krutý a nedopřál jim zdraví, mají stále ještě smysl pro humor, talent a především velké zapálení pro věc.

Příběh Nefňuky diváky zavedl do života malého chlapce Kristla Špána, který žije sám s otcem alkoholikem. Je chytrý, nadaný na zpěv, ale bohužel nemá ruce ani nohy. Tento zdravotní handicap mu způsobuje velké problémy. Jednak se mu lidé smějí, ale také se ho bojí. Protože „normální“ lidé se často bojí toho, co neznají, co se vymyká jejich chápání „normálnosti“. V příběhu sledujeme daleké putování a různé příhody ze života tohoto chlapce, jehož představuje nápaditá loutka z dílen Východočeského divadla (stejně jako kompletní scéna). Některé příhody byly vtipné, jiné až dojemné. Každopádně celý příběh nastavuje divákům zrcadlo a nutí je k zamyšlení.

Představení se nejprve odehrálo dopoledne pro školy, kde mezi dětskými diváky získalo nebývalé velké úspěch. S podobným přijetím se skupina The Tap Tap setkala i při večerním uvedení pro dospělého diváka. Publikum se dobře bavilo, ale současně bylo donuceno dívat se na něco, před čím často v běžném životě zavíráme oči.

KrP

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně MAXX CREATIVE s.r.o.

Realizaci projektu podporuje:

Významní sponzoři:

Ubytování zajišťuje:

Sponzor Kuličky smíchu:

Sponzoři cen festivalu:

Sponzoři festivalu:

Hlavní mediální partner:

Mediální partneři:

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Ilij Šmída; hejtmana Pardubického kraje Martina Netolického; primátora města Pardubic Martina Charváta a prezidenta Herecké asociace Ondřeje Kepky. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a statutárního města Pardubice.

Východočeské divadlo Pardubice

18. GRAND FESTIVAL SMÍCHU

středa 24. ledna 2018

III.

FESTIVALOVÉ NOVIN(K)Y

Dnes soutěží... Divadlo v Dlouhé, Praha

Vážení diváci,

jsme moc rádi, že vám v rámci letošního festivalu můžeme představit inscenaci, která reprezen-

tuje jednu typickou linii tvorby Divadla v Dlouhé, a je vlastně s podivem, že je první svého druhu v jinak velmi bohaté účasti našeho divadla na GRAND Festivalu smíchu. Je to linie činoherně-hudebního divadla, založeného na mimořádných muzikantsko-pěveckých schopnostech souboru, spojená zejména se skupinou herců kolem Jana Borny. Hned první původní inscenace nově vzniklého Divadla v Dlouhé – Kdyby prase mělo křídla v roce 1996 – přinesla tento styl či typ inscenování: původní text či úprava, kombinující činohru s hudebními čísly, herecká kapela podpořená několika profesionálními hudebníky, nově napsané či aranžované písně, velmi široká divácká adresa. Na legendární „Prase“ pak během dalších dvaceti let navázala

řada inscenací jak pro děti a celé rodiny, tak pro dospělé, včetně kabaretů uváděných ve foyer. Hudební retro **Tajný deník Adriana Molea ve věku 13 a ¾** pokračuje v této linii po mnoha stránkách.

Daniela Šálková, ředitelka Divadla v Dlouhé

Často mě rozesmějí kolegové v šatně, říká Martin Matejka

Dnes večer se vracíme spolu s hudební retro komedií **Tajný deník Adriana Molea ve věku 13 a ¾** do let minulých i mládežnických. Zeptali jsme se proto představitele hlavní role **MARTINA MATEJKY**, nejen jak na toto období vzpomíná, ale i jaký druh humoru je mu blízký.

Jaký je pro vás návrat do pubertálního období v postavě Adriana Molea?

Jelikož se pořád cítím na třináct let, tak jsem se v zásadě ani nikam nevracel. Stejně jako Adrian Mole se cítím být pacifista, intelektuál, mám rád staré lidi, nikdy jsem neuměl balit holky, na diskotéce jsem se vždy cítil jak marťan, měl jsem rád svou babičku a ponocování. Jediný rozdíl je v tom, že jsem se už od dětství chtěl stát antropologem a nad postelí mi visel obraz Australopithecus africanus od Zdeňka Buriana.

Psal jste si ve třinácti a ¾ deník?

Deník jsem si nepsal. Píšu hrozně pomalu, takže jakékoli zapisování mi činí velkou námahu. Když na základce napsala soudružka učitelka něco na tabuli, nikdy jsem to nestihl opsat dřív, než to smazala. Tak jsem to doopisoval od spolusedícího ze sešitu. To mě naučilo umění spolupráce. O mnoho let později jsem tuto schopnost často využil v profesionálním divadle.

Jak vzpomínáte na osmdesátá léta?

Osmdesátky pro mne byly obdobím zlomu. Od céček, mončičáků, Petra Nagye a kola Ukrajina jsem dospěl v mladého intelektuála. Četl jsem Beat generation, poslouchal androš a folk. A dělil lidi na komerčáky a nezávistáky.

Máte široký herecký rejstřík. Vedle komediálních rolí ztvárňujete také mnoho dramatických postav. K jakému žánru více inklinujete?

Na žánru vlastně ani nezáleží. Když má herec co hrát, když má před sebou zajímavou výzvu, tak je to herecké štěstí. A je úplně jedno, jestli je to komedie, nebo trága.

Pocházíte z lázeňského města Trenčianské Teplice. Je nějaký rozdíl mezi českým a slovenským humorem?

To je zajímavá otázka. Humor by vlastně měl být univerzální, nemluvíme-li o čurině, psině, žertování nebo vtipech. Ale každopádně se lidi na Slovensku i v Čechách od rozdělení republiky smějí trošku jiným věcem.

Co vás naposledy rozesmálo?

Často mě rozesmějí kolegové v šatně. Jsme jako malé děti. Třeba jsme si tajně dávali do batohu starý řetěz, a pak jsme se radovali, když ho někdo, aniž by to věděl, odnesl domů. Nebo jsme se před Vánocemi potírali hydratačním krémem pro alergiky, na kterém bylo napsáno „hypertolerant“, abychom k sobě byli v čase adventu tolerantnější. Asi to není zrovna werichovský humor, ale dost mě to rozesmává.

Dal jste si letos po vzoru Adriana Molea nějaké novoroční předsevzetí?

Žádná předsevzetí si nedávám. Mám slabou vůli, takže bych je nesplnil a byl bych na sebe naštvaný. A člověk by se měl mít rád.

TreBl

Odevzdali jsme Cenu Genia smíchu

Od roku 2012 je na festivalu mimo jiné udělována **Cena Genia smíchu**, kterou přebírá významná osobnost divadla, jež výraznou měrou přispěla do oblasti komediálního žánru. Název ceny je odvozen od sochy Genia akademického sochaře Bohumila Kafky umístěné v průčelí historické budovy Východočeského divadla. Akademie složená z kritiků, divadelních publicistů a teoretiků letos rozhodla, že držitelem **Ceny Genia smíchu 2018** bude **BOLESLAV POLÍVKA**, a svou

volbu odůvodnila slovy: „*Za neutuchající sílu komediálního talentu s přihlédnutím k postavě Burkeho v kultovním představení komedie Podivné odpoledne dr. Zvonka Burkeho.*“

Cena Genia smíchu v podobě originální plastiky akademické sochařky Kláry Klose se zpravidla předává na závěrečném Galavečeru smíchu, z důvodu své časové vytíženosti si však Boleslav Polívka cenu převzal již včera, v úterý 23. ledna před druhou soutěžní komedií, kterou v Pardubicích odehrálo Městské divadlo Brno.

Další ocenění – titul Komedie roku 2017, Ceny odborné a studentské poroty, Cena diváků a ocenění pro nejlepšího herce, herečku a nově i režiséra – budou rozdány v pondělí 29. ledna v rámci slavnostního **Galavečera smíchu**, který bude spolu s **Janou Ondruškovou** uvádět **Miroslav Hanuš**, jenž je i autorem scénáře večera. Galavečer smíchu natočí a v posunutém přímém přenosu odvysílá Česká televize, hlavní mediální partner GRAND Festivalu smíchu. Na předávání cen jste samozřejmě zváni i vy, vstupenky jsou stále v prodeji!

RaS

Festivalové poroty

V letošním ročníku došlo k obměně **složení odborné poroty**, kterou bychom vám proto rádi představili. „Velká“ porota, jak ji pro rozlišení od studentské „malé“ poroty mezi sebou nazýváme, zasedá ve složení: recenzentka a předsedkyně činoherní komise Cen Thálie **Jana Paterová**, publicistka a PR manažerka Divadla v Dlouhé **Karola Štěpánová**, kritik a dramaturg ČT **Zdeněk A. Tichý**, režisér a překladatel **Jaromír Janeček**, jenž na poslední chvíli nahradil původně avizovaného překladatele Michala Zahálku, který svou účast na festivalu bohužel musel kvůli náhlému onemocnění odřeknout, a dramaturg Městského divadla Brno a pedagog JAMU **Miroslav Ondra**, který se v letech 2006-2007 účastnil pardubického týdne smíchu jako člen studentské poroty.

Studentskou porotu, která nejenom hodnotí festivalové komedie, ale zároveň ve spolupráci s PR manažerem VČD Radkem Smetanou připravuje i Festivalové novin(k)y, tvoří čtyři mladé dámy: **Tereza Blažková** a **Kristýna Plešková** z Masarykovy univerzity Brno (divadelní věda), **Marie Kopecká** z Univerzity Pardubice (historicko-literární studia) a **Tereza Košťálová** z Univerzity Palackého v Olomouci (divadelní věda).

RaS